

πού ἄμα εἶμουν μικρὸς κι ἄκουγα τούτη τὴν ἱστο-
ρίαν ἔλεγα πάντα μέσα μου: Παναγία μου ἢ μάνα
μου νάρνηθεὶ τὴ δόξα τοῦ δαχτυλιδιοῦ καὶ νὰ πάει
νὰν τὸ ξεκάμει....

Ἡ Ζαχαρούλα (ξαφνιαζόμενη). Ἄμ γιατί γυιό-
κα μου;

Ὁ Γιαννάκης. Γιὰ νάρθει ἢ Νεράηδα τοῦ Βουνοῦ
καὶ πίσω νὰν τὸ πάρει....

Ἡ Ζαχαρούλα (σαστισμένη). Μὰ γυιόκα μου
γιατί;

Ὁ Γιαννάκης. Παιδιάστικη σκέψη μάνα: θάρεθα
τότες πού θὰν τὴν ἐπιανα στὰ χέρια μου τὴν Ἄνε-
ράηδα τοῦ Βουνοῦ.... Ἔτσι καὶ τώρα μούρθε ἄξα-
φνα ἢ θύμησή της....

Ἡ Ζαχαρούλα (συχότερη). Ἄκου τί συλογίζότα-
νε! (ὁ Σωτήρης κοιτάζει τὸ Γιαννάκη παράξενα).

Ὁ Γιαννάκης. Μοῦ πέρασαν ὅλα ἀφτὰ ἀπὸ τὰ
μάτια μου σὰν ὄνειρο καὶ τῶλεπα ζωντανά.

Ὁ Σωτήρης. Μάνα εἶναι ἀληθινὰ Νεράηδες
στὸν κόσμο;

Ἡ Ζαχαρούλα. Πῶς δὲν εἶναι.

Ὁ Σωτήρης. Δὲ ντρέπεσαι μάνα πούναι τίποτες
ἀπ' ἀφτὰ πού λένε. Εἶναι ψέματα κ' οἱ Νεράηδες κ'
οἱ Καλικαντζάραι κι οὔλα ἐφτοῖνα τὰ παλαιηκά.
Οὔτε γὼ οὔτε κανένας ἄλλος τὰ εἶδε ποτές του.

Ἡ Ζαχαρούλα. Τὰ γλέποννε μονάχα οἱ ἀλαφρό-
σκιστοι.

Ὁ Σωτήρης. Ἄμ δὲν εἶναι κι ἀλαφρόσκιστοι.

Ὁ Γιαννάκης. Εἶναι Σωτήρη εἶναι! Ἐγὼ τίς
ἔχω τόσες φορές ἰδομένες τίς Ἄνεράηδες (ὁ Σωτή-
ρης τὸν κοιτάζει ξιπασμένος). Ναι καὶ τίς Ξωθιές
καὶ τίς Λάμνιες (παραπνευτικὰ λίγο). Μόνο στὴν
κορφὴ τοῦ Βουνοῦ δὲν ἀνέβηκα πούναι τὰ χιονοχι-
σμένα παλάτια τῆς Ἄνεράηδας τοῦ Βουνοῦ. Ναι τὴν
ἀπάτητη κορφὴ μονάχα δὲ θὰ ἰδῶ (βυθίζεται πάλι
ὄνειρα).

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΟΥΓΚΟΣ

(Σὰν Παραμυθία)

Εἶτανε μουγκὸς, μὰ ἓνα παλληκάρη, ἓνα ναυτό-
πουλο σὰν τὸν ἥλιο, ξανθογόυρο καὶ γλυκόμματο
τόσο, πού ἐθαμπώνανε τῆς κάθε κυρᾶς τὰ μάτια,
σὰν τὸ ἀντικρύζανε.

Τὸν εἶδε στὴν κουπαστή, περνώντας ἀπὸ τὸ μῶ-

λο τοῦ νησιοῦ κάποιος ξένο κορίτσι, μεστωμένο, μα-
γευτικὰ ἐλκυστικὸ, καμαρωμένο, σὰν τριχρονήτικο
πεῦκο στὸ ἀγεράκι τοῦ ὄροσεροῦ μπάτη.

Ὁ μουγκὸς σὰν νὰ μὴν τὸν πολύμελε γιὰ τὸ
ἀντίκρουσμα μιᾶς τέτοιας νεράϊδας, τὴν ἐκοίταζε μὲ
τὴν ἀδιάφορη ἐκείνη ματιὰ τοῦ ἀπελπισμένου ἀπὸ
τὴ γυναίκα, ἢ τοῦ μπουχτισμένου ἀπὸ τὰ τέτοια κα-
μώματα....

Ἡ κοπέλλα ξετρελλαμένη σὰν τὸ πουλάκι πού
λιάνοτρέμει στὴ μαγικὴ ματιὰ τοῦ ἀστρίτη, λὲς θᾶ-
περτε.... στὴν ἀγκάλη του τὴ θαλασσοδαρμένη, ἀν
δὲν εἶτανε καὶ ἐκεῖνος στὴν κουπαστή, καὶ ὁ μῶλος
τὴν ὄρα ἐκείνη πολύκομος.

Κ' ἐφυγεν ἢ κοπέλλα, καὶ ὁ μουγκὸς ἐκάθισε
στὸ κατὰστρωμα, σὰν ἀποκαμωμένος, μὲ κάτι χτύ-
πους στὴν καρδιά του, σφυρὶὰ ἀλύπητα....

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα τὸ τρεχαντήρι ἐφυγε ἢ
ὄμορφα ξαναπερνώντας τὸμαθε. Ἡ κοπέλλα δὲν τᾶ-
βγαλε πέρα· στὰ ὕστερὰ μαθαίνει πὼς εἶτανε μουγ-
κὸς.... Κρίμα πού τὸμαθε τόσα ἀργά· θὰ εἶτανε πε-
θαμμένη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, στίς ἀγκάλες τοῦ
ἀμίλητου ἔρωτά της!

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

(ΕΞΕΝΟΦΑΝΗΣ)

Ἄστράφτουνε τὸ πάτωμα, τὰ χέρια, τὰ κυλίαι·
πλεχτὰ στεφάνια τοὺς φορεῖ τοὺς καλεσμένους ὁ ἓνας,
κι ἄλλος προσφέρει μυρωδιές μέσα σὲ μυρογάλι·
κροντήρι στέκει ὀλόγεμο μεθυστικὴ εὐφροσύνη,
κι ἄλλο κρασί μὲς σὲ σταμνιά μοσκοβολαεὶ ἀπ' ἀνθια,
πούναι γλυκόπιστο, ἀλαφρό, καὶ δὲ σοῦ φέρνει ζάλη·
κι ἀνάμεσα σκορπᾶ εὐωδιὰ περίσσια τὸ λιβάνι·
παρέκει, ὀλόγλυκο, νερό, καθάριο, χρουσταλλένιο·
πλάγι, ψωμιὰ ξανθά, κι ὀμπρὸς ἀρχοντικὸ τραπέζι.
πού τὸ βαφαίνει τὸ τρεῖ ζῆνι τὸ πρῶν τὸ μέλι·
στὴ μέση στέκεται ὁ βομὸς χοιμένος στὰ λουλούδια·
κι ἀπ' τὰ τραγοῖδια ἀντιλαλεῖ κι ἀπ' τὴ χωρὰ τὸ σπῆτι.
Πρῶτα, στὴν εὐθυμία τους, τὸ θιὸ νὰ ἱμνοῦν οἱ ἄντρες,
μὲ καλοσήμαντους σκοποὺς καὶ μὲ πρεπάτα λόγια·
κι ὄντας πᾶν χύσουνε σπονδές, ἢ πρώτη εὐχή, πού πρέπει
νὰ κάνουν, εἶναι νὰ εἰμποροῦν τὰ δίκια νὰ ἐχτελοῦνε.
Ντροπὴ δὲν εἶναι τὸ πιωτό, μὰ νὰ μπορῆς νὰ φτάσῃς
στὸ σπῆτι δίχως ὀδηγὸ καὶ γέριες τρεμούλες·
κ' ἐκεῖ τὸν ἄντρα νὰ παϊνᾶς, πού καὶ πιόμενος φέρνει
λόγια καλὰ στὴ μνήμη του καὶ τιμημένες πράξεις·
πού πόλεμους δὲν κυβερνᾶ Τιτάνων καὶ Γιγάντων,
οὔτε Κενταύρων, ποῦπλασαν σὲ περασμένα χρόνια·
κι οὔτε μαλώματα ζητᾶ, πού σὲ καλὸ δὲ βγαίνουν.
Ὅμως καλὸ ἔναι τοὺς Θεοὺς πάντα σὲ δόξα νᾶχης.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ